

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Romana Fremra a soudců Mgr. Jana Podaného a Mgr. Jany Kajzrové ve věci

žalobce: Tělovýchovná jednota Bohemia Poděbrady, z. s., IČO 16577426
sídlem Na Skupici 1386, 290 01 Poděbrady
zastoupený advokátem Mgr. Janem Burešem
sídlem Na Příkopě 822/59, 110 00 Praha 1

proti

žalovaným: 1. Klub vodního motorismu Poděbrady z. s., IČO 71163042
sídlem Poděbradská 4, 290 01 Písková Lhota
zastoupený advokátkou JUDr. Lucií Brejchovou Faridovou
sídlem U Bažantnice 1480, 290 01 Poděbrady
2. Klub Poděbradských vodáků z. s., IČO 26605651
sídlem Ostrovní 114/20, 290 01 Poděbrady
zastoupený advokátem JUDr. Davidem Karabcem
sídlem Na Stráži 1306/5, 180 00 Praha 8

o určení vlastnictví k nemovitým věcem

o odvolání žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Nymburce č.j. 10 C 37/2018-176 ze dne 19.11.2018

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném výroku I. a II. potvrzuje.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném výroku III. mění tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 25 896 Kč; jinak se potvrzuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kazetská

- III. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném výroku IV. mění tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 25 896 Kč; jinak se potvrzuje.
- IV. Žalovaný č. 1 je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 6 534 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.
- V. Žalovaný č. 2 je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 6 534 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Nymburce č.j. 10 C 3/2018-176 ze dne 19.11.2018 (dále jen „rozsudek soudu prvního stupně“) bylo určeno, že vlastníkem stavby bez č.p./č.e., jiná stavba, na pozemku parc. č. st. 4967/5 v obci a k. ú. Poděbrady je žalobce (výrok I.) a že vlastníkem stavby bez č.p./č.e., jiná stavba, na pozemku parc. č. st. 4967/26 v obci a k. ú. Poděbrady je také žalobce (výrok II.). Jelikož byli žalovaní ve věci neúspěšní, soud prvního stupně rozhodl, že každý z nich je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 27 227,16 Kč (výroky III. a IV.). V řízení byl posuzován nárok žalobce na určení vlastnictví dvou shora uvedených staveb (dále též „předmětné loděnice“, popř. „loděnice jachtingu“, resp. „loděnice kanoistiky“), u nichž jsou jako vlastníci v katastru nemovitostí zapsáni žalovaný č. 1, resp. žalovaný č. 2. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce je ve smyslu mimořádného usnesení ČSTV právním nástupcem zaniklého ČSTV a jeho organizační složky (jednotky) TJ Sklo Bohemia Poděbrady. Obě předmětné loděnice nabylo do vlastnictví ČSTV zhotovením svých členů, resp. členů TJ Sklo Bohemia. Dále bylo prokázáno, že žalobce splnil podmínky mimořádného usnesení ČSTV, a proto je právním nástupcem ČSTV a jeho organizační složky (jednotky) TJ Sklo Bohemia Poděbrady způsobilým pro přechod vlastnického práva k loděnici jachtingu i k loděnici kanoistiky, neboť obě loděnice vedl ve svém účetnictví. Zápis obou loděnic do katastru nemovitostí ve prospěch žalovaných č. 1 a č. 2 proběhl na základě nepoctivého jednání (nepravdivého prohlášení) pana B. a pana S.
2. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal včasné odvolání žalovaný č. 1 v rozsahu výroku I. a III. napadeného rozsudku (ve vztahu k loděnici jachtingu). Ve svém odvolání namítal, že soud prvního stupně vyzval žalobce při jednání k doplnění konkrétních tvrzení a důkazů s tím, že jinak se vystavuje nebezpečí neúspěchu ve věci. Žalobce svá tvrzení v rozsahu podle poučení soudu až do vyhlášení rozsudku nedoplňoval a přesto soud vydal rozsudek, kterým žalobě zcela vyhověl. Zdůraznil otázku dělení důkazního břemene a poučovací povinnosti soudu. Rolí soudu prvního stupně v žádném případě nemůže být dotváření sporu tím, že nahradí nečinnost žalobce v rovině povinnosti tvrzení tím, že bude dovozovat tvrzení z provedených důkazů. Soud prvního stupně zcela nepřípustně nahradil nesplnění povinnosti žalobce tvrdit a prokazovat, že loděnice do vlastnictví nabylo ČSTV zhotovením svých členů tím, že dovodil úmysl osob, které výstavbu prováděly, aniž tyto skutečnosti byly žalobcem tvrzeny a prokázány. Žalovaný č. 1 k tomu uvedl, že předmětnou loděnici stavěli členové oddílu jachtingu, nikoli jako členové TJ Sklo Bohemia a pro TJ Sklo Bohemia. Dle přesvědčení žalovaného č. 1, i kdyby členové žalovaného č. 1 stavěli loděnici jako členové TJ Sklo Bohemia, tato skutečnost sama o sobě nikterak neprokazuje vlastnické právo žalobce. Z výpovědi svědka J. rozhodně nevyplývalo, že by podmínky usnesení mimořádného sjezdu ČSTV byly v praxi vykládány benevolentně. Naopak, tento svědek označil podklady, na základě kterých bylo možno získat potvrzení o přechodu majetku, přičemž žalobce nedoložil, že by tyto podmínky pro přechod majetku splnil. Svědek uvedl, že pokud neměl žadatel k dispozici výpis z katastru nemovitostí, mohl docílit vydání potvrzení o přechodu majetku jiným způsobem, přinejmenším notářským zápisem, což však žalobce neučinil, resp. nebylo prokázáno, že by tak žalobce učinil. Žalobce tak neuvedl, jakým způsobem mělo dojít k přechodu majetku z právního předchůdce žalobce na žalobce, ani zda byly předmětné loděnice evidovány v majetku žalobce ke dni 30.1.1991. Nebylo prokázáno, že předmětná loděnice byla zapsána v účetní evidenci

TJ Sklo Bohemia ke dni 30.6.1990. Soud I. stupně také vůbec neozřejmil, na základě jakých tvrzení a jakých důkazů dospěl k závěru, že žalobce prokázal, že se k loděnicím již od jejich zhotovení choval jako vlastník. Žalobce totiž ani konkrétně netvrdil, ani konkrétně neprokazoval, jakým způsobem měla být tato skutečnost naplněna. Obecná tvrzení svědkyně P. [REDACTED], že se tam platila elektřina, platilo se nájemné za pozemky, na kterých loděnice stojí, jako důkaz těchto skutečností dle žalovaného č. 1 nemůže obstát. Proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobu v části loděnice jachtingu zamítl.

3. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal včasné odvolání také žalovaný č. 2, a to v rozsahu výroku II. a IV. (ve vztahu k loděnici kanoistiky). Poukázal také na nedodržení „koncentrační výzvy podle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř.“, čímž došlo k porušení práva žalovaného č. 2 na spravedlivý proces. Dále uvedl, že soudem popsany skutkový stav z provedeného dokazování nevyplývá, což několikrát zopakoval. Judikaturu označenou soudem prvního stupně označil za nepřiléhavou. Žalobce zejména žádnými důkazy neprokázal existenci loděnice kanoistiky ani tvrzení, že ke dni svého vzniku (až 30.1.1991) na něj přešlo z ČSTV vlastnictví jakéhokoliv nemovitého majetku, tedy i uvedené loděnice, která je nemovitou věcí. Členská základna žalobce nebyla ke dni vzniku žalobce totožná s členskou základnou TJ Sklo Bohemia, stavbu realizovali členové jednotlivých klubů, prohlášení, které je právním důvodem vlastnictví žalovaného č. 2, tak odpovídá skutečnosti. Svědek J. [REDACTED] uvedl, jaké podmínky musel žadatel o vydání majetku splnit, aby bylo možné ČSTV požádat o přechod majetku neevidovaného v katastru nemovitostí. Žadatel musel předložit jiný nabývací titul (kolaudační rozhodnutí nebo notářský zápis). Pokud toto nebylo doloženo, nemohlo dojít k převodu majetku. Žalobce také neprokázal financování výstavby loděnice ani skutečnost, že stavbu vedla TJ Sklo Bohemia ve své účetní evidenci. Proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobu v části loděnice kanoistiky zamítl.
4. Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že obě loděnice byly postaveny členy právního předchůdce žalobce, tedy TJ Sklo Bohemia. Nelze tvrdit, že ta která loděnice byla postavena pouze členy konkrétního oddílu (jachtingu či kanoistiky) či dokonce členy tehdy ještě neexistujícího žalovaného č. 1 a 2. Ve stanovách žalobce z roku 1991 je jasné deklarováno, že žalobce se „na základě usnesení sjezdu ČSTV ze dne 25.3.1990 TJ Bohemia Poděbrady považuje za nástupnickou organizaci ČSTV podle stanov Českého svazu tělesné výchovy, ke kterým se hlásí“. Pokud žalovaní poukazují na absenci vedení předmětných loděnic v účetní evidenci, tak veškeré dokumenty vztahující se k předmětným loděnicím si v minulosti převzal pan B. [REDACTED] z titulu své tehdejší funkce předsedy žalobce za účelem legalizace předmětných loděnic a jejich zápisu do katastru nemovitostí. Od té doby je nevrátil. Žalobce tak byl nucen suplovat nedostupnost původní dokumentace například svědeckou výpovědí tehdejší účetní. Ačkoliv žalovaní č. 1 a 2 se ve svých odvoláních odkazují na notářský zápis o prohlášeníh pana B. [REDACTED] a S. [REDACTED] sp. zn. NZ 206/2003, N213/2003, účelově ignorují zcela zásadní informaci vyplývající z příslušných usnesení PČR, že nepravdivými prohlášeními k vlastnictví předmětných loděnic a ke způsobu jejich zhotovení se oba pánové měli dopustit protiprávního jednání. Žalovaní č. 1 a 2 dále shodně tvrdí, že soud překročil svoji pravomoc nestranného rozhodce v kontradiktorním řízení, když dle nich nesprávně zhodnotil důkazy a následně posoudil skutkový stav. Soud prvního stupně dle přesvědčení žalobce postupoval zcela správně a po právu, nelze hovořit o jakémkoliv porušení procesních, či snad ústavně zaručených práv, jak se snaží tvrdit žalovaní. Soud měl v zásadě na výběr pouze ze dvou stran sporu, kdo by mohl být vlastníkem předmětných loděnic. Kromě žalobce na straně jedné a žalovaných na straně druhé zde není ani teoreticky žádný jiný subjekt, který by si mohl činit nároky na vlastnictví předmětných loděnic a který by mohl být jejich vlastníkem. Žalovaní v řízení v prvním stupni i v odvolání pouze zcela pokrytecky poukazují na údajné neprokázání nástupnictví a vlastnictví loděnic žalobcem, aniž by se jakkoliv vyjadřovali k okolnostem neoprávněného nabytí loděnic jimi. K otázce nástupnictví po ČSTV byly soudu prvního stupně předloženy dokumenty týkající se třetí loděnice žalobce, o jejímž přechodu z majetku ČSTV na nástupnickou organizaci, tedy žalobce, bylo v minulosti již rozhodnuto a tato třetí loděnice je dlouhodobě zapsána v katastru

nemovitostí jako majetek žalobce. Tento přechod v minulosti posvětila Česká unie sportu, z. s.. Z toho vyplývá, že z pohledu České unie sportu, z.s. (nástupce Českého svazu tělesné výchovy, který byl nástupcem zaniklého ČSTV), tedy osoby, která rozhodovala o přechodech majetku na nástupnické organizace, byl žalobce považován za nástupnickou organizaci po zaniklém ČSTV. Proto navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně.

5. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání je podáno včas, oprávněnou osobou a proti rozhodnutí soudu prvního stupně, proti kterému je odvolání přípustné, přezkoumal v rozsahu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o.s.ř.) a shledal odvolání žalovaného č. 1 i žalovaného č. 2 neopodstatněným.
6. Odvolací soud považuje za nutné se nejprve vyjádřit k domnělé vadě řízení spočívající v tom, že soud prvního stupně nepřipustně do řízení zasáhl ve prospěch žalobce tím, že vlastními úvahami a dokazováním nahradil nedostatečná tvrzení žalobce, odklonil se od vlastního poučení, které dal žalobci, aniž by poučil žalované a dal jim možnost na toto poučení reagovat. Tím mělo dojít k porušení práva na spravedlivý proces.
7. Uvedená námitka je podle názoru odvolacího soudu neopodstatněná. Účastníci jsou povinni sami od sebe (z vlastní iniciativy) tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhopat k vlastním tvrzením (příznivým pro toho kterého účastníka z hlediska hmotného práva) důkazy, aniž by k tomu byli soudem formálně donucováni (o tom poučováni). Současně mohou i jen popírat tvrzení protistrany, ale (až na odůvodněné výjimky povinného substancování procesní obrany) nemusejí uplatnit vlastní pozitivní tvrzení a vlastní protidůkazy (aktivní obranu). Prosté popírání bez dalšího je obranou pasivní a proto rizikovou. Poučovací povinnost ze strany soudu je pouze doplňkovým nástrojem, aby nedocházelo k překvapivému rozhodnutí založenému na mylné představě účastníka o tom, že svou povinnost tvrzení či povinnost důkazní již splnil, ačkoliv podle názoru soudu (podle jeho hmotné právní kvalifikace věci a podle hodnocení provedených důkazů) tomu tak není. Jinými slovy, žalobu (či aktivní obranu) nelze posoudit jako nedůvodnou pro neunesení povinnosti tvrzení či povinnosti důkazní, aniž by takovému negativnímu rozhodnutí předcházelo relevantní poučení podle § 118a o.s.ř. ze strany soudu. Jde ale jen o situaci, kdy se (bez poučení soudu) neví, co účastník o relevantní (a pro něj podle hmotného práva příznivé) skutečnosti vlastně tvrdí, nebo o situaci, kdy se tuto skutečnost včas označenými důkazy nepodařilo prokázat ani vyvrátit, a stále se neví, „jak to bylo“ (situace „non liquet“). Překvapivost rozhodnutí tak nemůže spočívat např. v tom, že zamítavé rozhodnutí stojí na závěru, že uplatněné tvrzení podle názoru soudu uplatněný nárok z hlediska hmotného práva nezakládá, nebo jde o tvrzení z hlediska hmotného práva jinak nadbytečné, a proto není vůbec třeba taková tvrzení prokazovat, nebo že relevantní tvrzení bylo naopak prokázáno či vyvráceno již provedenými důkazy, a ví se, „jak to bylo“, resp. „že to bylo jinak.“ Překvapivost rozhodnutí také nespočívá v tom, že soud dospěl k jinému skutkovému závěru, než některý účastník tvrdil, neboť provedené důkazy hodnotil odlišně, nebo že soud věc jinak právně posoudil. Soud musí přihlížet ke všemu, co v řízení při dokazování vyšlo najevo (a je z hlediska hmotného práva relevantní), aniž by to nutně muselo být některou ze stran do všech detailů tvrzeno, dokonce i v případě, že byl tvrzen pravý opak dosažených zjištění (srov. § 101, § 118a, § 120 a § 132 o.s.ř.). To nelze zaměňovat s absencí základních skutkových tvrzení ani s nepřipustným vyhledáváním důkazů, které nevyplynou z obsahu spisu, ze strany soudu, jak se žalovaní snaží podsunout. O tuto situaci zde ale nešlo, soud prvního stupně vyšel z důkazů, které žalobce řádně a včas označil a soud je řádně provedl.
8. Uvedenou optikou je třeba vnímat i případnou nepřesnost či pochybení v poučovací povinnosti soudu. Pokud poučení bylo poskytnuto (i jen částečně) nadbytečně, popř. i bez předchozího poučení již byly relevantní skutečnosti prokázány nebo vyvráceny provedenými důkazy, nejde o vadu řízení, která by mohla způsobit nesprávné rozhodnutí ve věci. Soud není vázán poučením, které dal na základě své předběžné hmotné právní kvalifikace v tom smyslu, že poučení nesmí

doplňovat či měnit, popř. od něj upustit. Předběžnou právní kvalifikaci může soud v průběhu řízení (i podle vývoje řízení) upřesnit či zcela změnit, vázán je jen vyhlášeným rozsudkem (viz § 156 o.s.ř.), rozhodný je skutkový stav ke dni vyhlášení rozsudku (viz § 154 o.s.ř.). Případné změny se musí projevit v doplnění či ve změně poučení jen tehdy, pokud ve vztahu k některé rozhodné skutečnosti přetrvává (co do tvrzení či důkazů) situace „non liquet,“ jak uvedeno shora. V opačném případě může soud od prokazování nadbytečných skutečností upustit, resp. vyjít z již provedených důkazů, jsou-li pro právní posouzení dostatečné.

9. Pokud tedy žalovaní založili svou obranu zejména na tom, že jsou jako vlastníci předmětných loděnic zapsáni v katastru nemovitostí na základě notářských zápisů o jednostranném prohlášení (viz níže) a dále už jen na popírání tvrzení žalobce (která vedou k jinému právnímu závěru o vlastnictví), a to bez předestření opěrných bodů vlastní skutkové verze běhu věci a bez návrhu důkazů na její podepření, resp. bez návrhu důkazů na vyvrácení verze žalobce, nemohli být rozsudkem překvapeni. Poučovací povinnost k označení protidůkazů ke skutečnostem, k nimž má důkazní povinnost protistrana (žalobce), tu podle zákona není. Má-li soud rozhodnou skutečnost navíc za prokázanou již provedenými důkazy, pokračuje již bez dalšího k dokazování dalších sporných skutečností, popř. k poučení podle § 119a o.s.ř. a k rozhodnutí. Jde tedy jen o míru důkazu a o závěr soudu prvního stupně, zda rozhodné skutečnosti byly provedenými důkazy spolehlivě prokázány.
10. V daném případě soud prvního stupně při prvním jednání žalobce poučil podle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. o tom, že je třeba doplnit „skutečnosti“ (zřejmě míněno „tvrzení“) týkající se toho, zda „právní předchůdce žalobce dle jeho tehdejších stanov mohl svým jménem nabývat práv a zavazovat se.“ Dále byl žalobce vyzván, aby doplnil skutečnosti, „který orgán je příslušný pro evidenci majetku tělovýchovné jednoty podle usnesení mimořádného sjezdu ČSTV, zda předmětné loděnice jsou, resp. byly, u takového orgánu evidovány, a zda byly evidovány v majetku žalobce ke dni 30.1.1991 nebo žalobci k loděnicím vyplývalo z některých skutečností právo hospodaření,“ a aby „označil k těmto skutečnostem důkazy,“ jinak se vystavuje nebezpečí neúspěchu ve věci. Na to žalobce reagoval správně podáními k otázce právní subjektivity předchůdce žalobce, včetně otázky nástupnictví, a k otázce vzniku a evidence majetku (loděnic). Součástí byly i návrhy důkazů. Při prvním jednání soud prvního stupně provedl řadu listinných důkazů, které doplnil provedením zbytku listinných důkazů a výslechem svědků při druhém jednání, při němž také ve věci rozhodl napadeným rozsudkem. Z provedených důkazů (a nesporných tvrzení) přitom vyplynula všechna rozhodná zjištění pro právní posouzení věci. Není tedy zřejmé, co by měl žalobce dále tvrdit a prokázat, a proč by měl soud odmítat zjištění, ke kterým z provedených důkazů již dospěl. Doplnění podrobnějších tvrzení k již realizovaným zjištěním postrádá jakýkoli smysl a nejde o žádné porušení práva na spravedlivý proces.
11. Je sice pravdou, že ve vztahu k žalovaným žádné poučení podle § 118a o.s.ř. směřováno soudem prvního stupně nebylo, nicméně s ohledem na jejich vlastní tvrzení (popírání) a výsledky dokazování to ani nebylo potřebné. Žalovaní před soudem prvního stupně neuspěli nikoliv proto, že netvrdili rozhodné skutečnosti či k nim neoznačili důkazy, ale proto, že byla (mimo jiné) prokázána relevantní skutková tvrzení žalobce (zjistilo se něco jiného, než chtějí žalovaní). Poučení o neúplné apelaci podle § 119a odst. 1 o.s.ř. se pak oběma stranám dostalo.
12. Z hlediska závěru o skutkovém stavu věci lze shrnout, že podle obsahu spisu i nesporných tvrzení skutková zjištění soudu prvního stupně bez dalšího obstojí. Odvolací soud proto nepovažoval za potřebné dokazování opakovat či doplňovat. Odvolání žalovaných (stejně jako jejich obrana před soudem prvního stupně) primárně spočívá na tvrzení o nesprávných skutkových zjištěních ze strany soudu prvního stupně, zejména pak na argumentu, co vše ve prospěch žalobce (navzdory obsahu spisu, jak bude dále rozvedeno) „nebylo prokázáno“ či „z důkazů nevyplývá“ (a údajně se tedy stále „neví, jak to bylo“), zatímco sami žalovaní o rozhodných skutečnostech („jak to podle nich bylo jinak“) spíše mlčeli. Proto odvolací soud upřesnil jen výslovná tvrzení žalovaných o některých rozhodných skutečnostech. Z nich pak vyplývá, že zjištění soudu prvního stupně jsou

s nimi ve skutečnosti v souladu a nikoli v rozporu. Sami žalovaní ostatně nemají žádnou smysluplnou alternativní verzi tehdejšího běhu věcí. Skutková zjištění soudu prvního stupně jsou podle názoru odvolacího soudu jednoznačně správná a dostatečná pro právní posouzení. Soud prvního stupně také jednotlivá zjištění pečlivě a přesvědčivě odůvodnil, hodnocení důkazů jednotlivě a zejména v jejich vzájemné souvislosti je přesné a nikoli nedostatečné. Odvolací soud proto zcela odkazuje na dokazování provedené před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry, k nimž není co doplnit.

13. Je nepochybné, že žalobce jako sdružení vznikl registrací dne 30.1.1991. Žalovaný č. 1 vznikl dne 3.9.1999 a žalovaný č. 2 až dne 14.10.2002. Nyní jde o spolky. Podle všech listin i nesporných tvrzení stran vznikly předmětné loděnice výstavbou a byly dokončeny jako stavby již před rokem 1989, podle listin již do roku 1980. Již tehdy přitom šlo o stavby (dřevostavby, částečně zděné) spojené se zemí pevným základem. Po roce 1989 k žádné podstatné přestavbě (ve smyslu stavebního přepracování na novou stavbu) nedošlo, obě stavby byly pouze udržovány. Upřesněná tvrzení žalovaných v tomto směru jen potvrdila zjištění soudu prvního stupně o vzniku staveb. Již z toho je elementární logikou patrné, že v době vzniku žalovaných již obě stavby loděnic dávno existovaly jako samostatné věci v právním smyslu (do výše prvního nadzemního podlaží), jak bude dále podrobněji rozvedeno, a že do té doby také někomu (jinému než žalovaným) patřily. Rozhodně tedy nemůže obstát představa J. S., tehdejšího předsedy oddílu jachtingu u žalobce, později i u žalovaného č. 1, popsaná v rámci podání vysvětlení na policii dne 1.3.2017, že loděnice „neměla prakticky právní podobu,“ protože „nebyla zkolaudovaná,“ stála „na těžebním pozemku,“ a „nikdo nevydal ani stavební povolení,“ proto vlastně „nebyla nikoho.“ Nemovitou věc ničí tehdejší právo neznalo. Odvolací námitka žalovaného č. 2, že obě stavby „vlastně neexistovaly,“ protože nebyly nikde „evidovány,“ a proto se k jejich vlastnictví žalovaní č. 1 a 2 „přihlásili, protože stály na jejich pozemku,“ je zcela lichá.
14. Předmětné loděnice tehdy nebyly zapsány jako stavby v katastru (evidenci) nemovitostí, mimo jiné i proto, že šlo o stavby na cizím pozemku, zřejmě však i proto, že na jejich výstavbu byly užity „neinvestiční prostředky“ ČSTV, jak vypověděla svědkyně P. Důvodů bylo patrně více, nicméně skutečnost, proč nedošlo k zápisu, je pro vznik staveb a jejich existenci a vlastnictví právně nevýznamná, stejně jako existence stavebního povolení či kolaudace. Teprve později, po výstavbě, v souvislosti se spěšným prodejem pozemků pod loděnicemi ze strany paní Škorpilové, získali tyto pozemky (zprostředkovaně) žalovaní. Detaily opět nejsou relevantní. Podstatné je, že vlastnické právo k oběma loděnicím si pak každý ze žalovaných „nechal zapsat“ do katastru nemovitostí na základě notářského zápisu sepsaného JUDr. Marcelou Svobodovou, notářkou v Městci Králové ze dne 30.9.2003, sp. zn. NZ 206/2003 a N 213/2003, ze kterého vyplývá, že P. B. jako předseda žalovaného č. 2 prohlásil, že vlastníkem loděnice kanoistiky je žalovaný č. 2, neboť vlastnické právo „nabyl zhotovením prostřednictvím svých členů, přičemž o této stavbě se nedochovaly žádné doklady.“ Dále P. B. prohlásil, že „ohledně vlastnického práva není mezi žalovaným č. 2 a jinými osobami žádného sporu.“ J. S. jako předseda žalovaného č. 1 obdobně prohlásil, že vlastníkem loděnice jachtingu je žalovaný č. 1, neboť vlastnické právo „nabyl zhotovením prostřednictvím svých členů, přičemž o této stavbě se nedochovaly žádné doklady.“ Dále P. S. prohlásil, že „ohledně vlastnického práva není mezi žalovaným č. 1 a jinými osobami žádného sporu.“ Ze shora uvedeného ovšem vyplývá, že výstavba proběhla jinak. Takové nabytí zhotovením (výstavbou) by bylo možné (legální) ve prospěch žalovaných jen tehdy, pokud by byly obě stavby nově zhotoveny (do výše prvního nadzemního podlaží) až po vzniku žalovaných, což se prokazatelně nestalo. Žalobce o uvedených zápisech navíc nebyl informován, což bylo právním důvodem absence sporu.
15. Jinými slovy, obě prohlášení zaznamenaná formou notářského zápisu byla jednoznačně nepravdivá, jak správně uvedl již soud prvního stupně, neboť byla zamlčena doba výstavby loděnic a byla předstírána absence sporu s jinou osobou (přičemž souhlasné prohlášení žalobce tu nebylo). Nebyl

ostatně pravdivý ani údaj o absenci jakékoli dokumentace (jejíž dochované části byly předloženy k důkazu). Není podstatné, jakou motivací byli oba představitelé žalovaných vedení. Nelze ale dospět k jinému závěru, než že si žalovaní uvedené stavby fakticky svévolně přisvojili nepravdivým jednostranným prohlášením, které se jim podařilo uplatnit jako podklad k zápisu vlastnického práva do katastru nemovitostí. Ke stejnému závěru ostatně dospěly i orgány činné v trestním řízení, jak podrobně uvedl již soud prvního stupně. Trestní stíhání p. B. a p. S. bylo nicméně odloženo pro promlčení. Skutečnost, že nebyli odsouzeni (z důvodu promlčení), samozřejmě nebrání závěru civilního soudu, že se skutek stal a že prohlášení bylo nepravdivé. Tím není nijak porušována presumpce nevin, jak také žalovaní tvrdili. Vínou v trestním smyslu (kdo a jaký trestný čin tím spáchal) může určit jen soud v trestním řízení, to je jiná rovina věci. Uvedenými zjištěními je ovšem vyloučena dobrá víra žalovaných, že byli a jsou skutečnými vlastníky loděnic (že mají k vlastnictví právní titul), a tím i jakékoli právní úvahy na takovou dobrou víru navazující. Ve skutečnosti totiž jen využili neřešené právní situace staveb a bez vědomí žalobce „legalizovali“ obě stavby ve svůj prospěch.

16. Ve vztahu k obsahu odvolání je však zarážející, že jednou z výtek žalovaných je právě absence podobného prohlášení ze strany žalobce, jako kdyby mělo záležet na tom, kdo dříve učiní podobné jednostranné prohlášení. Nelogickým se jeví i to, že zatímco žalobce podle žalovaných v tomto řízení neprokázal, že uvedené loděnice vedl ve svém účetnictví, neprokázal, jak byly financovány, nebo že je nástupcem po ČSTV a že splnil podmínky příslušného usnesení ČSTV, žalovaní nic takového zřejmě nepotřebovali a nepotřebují, mělo by jim stačit uvedené prohlášení.
17. Zbývá tedy posouzení, zda to byl a je právě žalobce, komu uvedené stavby patří, zda je aktivně legitimován, neboť v opačném případě nelze žalobě vyhovět, i když je již zřejmé, že žalovaným stavby ve skutečnosti zcela jistě nepatří, navzdory stavu zápisu v katastru nemovitostí.
18. V tomto směru soud prvního stupně správně uzavřel, že loděnice stavěli (blíže neurčení) „členové oddílu jachtingu a kanoistiky.“ Tomu ostatně odpovídají i obě shora uvedená prohlášení žalovaných a také obě odvolání. O konkrétních jménech osob se nikdy nemluvalo. V době skutečné výstavby loděnic koncem 70. let ale tyto osoby byly (mohly být) jen členy oddílu jachtingu a kanoistiky v rámci TJ Sklo Bohemia jako organizační složky ČSTV. Není rozhodné, zda okruh osob tehdy činných v rámci TJ Sklo Bohemia je či není stejný, jako je dnešní okruh osob činných v rámci žalobce či v rámci žalovaných, nebo jaké jsou vzájemné poměry členů, zda se překrývají apod., popř. jak se v čase měnily (např. ke dni shora uvedeného prohlášení a nyní). Žalovaní tehdy (v době výstavby) vůbec neexistovali a existenci ještě jiného subjektu, v jehož rámci mohly tehdy stavby vzniknout, nikdo netvrdil. Provedené důkazy to navíc jednoznačně vylučují. Všechny dochované listiny z konce 70. let (projektová studie, ekonomická zpráva, projekt rozvodů elektřiny, dopis ke stavebnímu povolení, technická zpráva i rozpočet) hovoří pouze o TJ Sklo (popř. Sklářny) Bohemia Poděbrady (např. jako o „investorovi“). Také výpovědi zúčastněných osob, včetně B. a S., P. a N. na policii, ale i výpověď svědkyně P. u jednání soudu prvního stupně, jednoznačně potvrzují, že šlo o stavbu pro sportovní účely uvedených oddílů tehdejší „TJ“ (Sklo Bohemia) financovanou z ČSTV („z dotací“), šlo údajně o peníze neinvestiční („spartakiádní“). Tehdy se takto stavělo 5 loděnic (z toho 3 pro TJ Sklo Bohemia – oddíl jachtingu, oddíl kanoistiky a další) a také další stavby (na hřišti). Skutečnost, že není k dispozici stavební povolení, nebo kolaudační rozhodnutí, nebo že nebyly přesně prokázány konkrétní finanční toky, není podstatné. Z okolností věci je to jasné. Dochovala se ještě technická zpráva „ke kolaudačnímu řízení“ z listopadu 1992, kde je jako „investor“ uvedena „TJ Bohemia Poděbrady“ (již žalobce). Závěr soudu prvního stupně, že (blíže neurčení) členové oddílů jachtingu a kanoistiky stavby budovali s úmyslem je využívat ke sportovní činnosti, kvůli které se v TJ sdružovali, je tedy správný. Není nutné vyslechnout každého žijícího brigádníka k jeho tehdejšímu úmyslu. Je logické se ptát, co bylo tehdy obvyklé, jaký jiný úmysl mohli členové uvedených oddílů mít. Uvedené stavby nepochybně neorganizovaly jednotlivé soukromé osoby svým jménem a ani stavby nefinancovaly ze svých prostředků. Pokud ale TJ Sklo Bohemia neměla tehdy vlastní subjektivitu a byla

organizační složkou ČSTV, který jako socialistická organizace stavby také financoval prostřednictvím TJ, vznikly stavby jako vlastnictví ČSTV. Jiný závěr nelze smyslně učinit, tehdy šlo o standardní způsob budování takovýchto zařízení. Alternativní tvrzení žalovaného č. 1 realizované u jednání odvolacího soudu, že vlastnické právo k loděnici jachtingu vzniklo výstavbou ve skutečnosti (blíže neurčeným) fyzickým osobám, které loděnici následně později vložily do žalovaného, je v první řadě jasně smyšlené (zcela odporuje provedeným důkazům i stanovisku žalovaného č. 2) a navíc je nepřipustně nové a nelze k němu přihlížet (viz § 205a o.s.ř.).

19. Podle usnesení mimořádného sjezdu ČSTV ze dne 25.3.1990 bylo změnou zbytku stanov mimo jiné deklarováno, že ČSTV je socialistickou organizací. Ta dále deklarovala, že do doby přechodu jejího majetku na nástupnické organizace je její majetek v socialistickém společenském vlastnictví ČSTV jako celku. Dále je v usnesení schváleno, že ke dni registrace nástupnických organizací, a to nejpozději ke dni 30. 6. 1990, zaniká ČSTV, přičemž nástupnickými organizacemi jsou určeny mimo jiné tělovýchovné jednoty a kluby. V souladu s částí II. písm. A odst. 3 písm. a) usnesení dochází k přechodu majetku ve vlastnictví a závazků ČSTV na tyto tělovýchovné jednoty a kluby, jestliže „...nemovitý majetek tj. pozemky, budovy, stavby a ostatní, který je zapsán u příslušného orgánu v prospěch konkrétní TJ nebo klubu a tyto též vedou tento majetek ve své účetní evidenci nebo mají k němu právo hospodaření, přechází do vlastnictví této TJ nebo klubu ke dni jejich registrace, ostatní majetek, tj. movité věci, at' základní prostředky nebo drobné a krátkodobé předměty, majetková práva a stavy účtů, a to podle stavu účetní evidence a inventárních záznamů nebo který konkrétní TJ nebo klub reálně užívají nebo drží, přechází do vlastnictví této TJ nebo klubu ke dni jejich registrace, ...“ Jinak byly nástupcem ČSTV za podobných podmínek určeny svazy, dále Český svaz tělesné výchovy nebo Československá konfederace sportovních a tělovýchovných svazů.
20. Uvedené usnesení ČSTV tedy výslovně nepamatuje na nemovitosti, které chybně (ještě) nebyly zapsány v katastru nemovitostí. Přesto lze souhlasit se závěrem soudu prvního stupně, že se uvedené usnesení ČSTV vztahuje i na tuto situaci. Podstatný je smysl uvedeného dokumentu. Tím bylo převést ze zanikajícího ČSTV na jeho jednotlivé TJ majetek, ke kterému již mají evidovaný vztah, aby došlo k distribuci a účelnému využívání majetku v budoucnu, ale současně nedošlo k jeho živelnému rozebrání. Je pravdou, že tehdejší účetnictví TJ a ČSTV předloženo nebylo z důvodu skartace, nicméně podle předloženého inventurního soupisu z roku 1991 a následných pasportů majetku z let 1996 a 2003 žalobce uvedené loděnice vedl tehdy ve svém účetnictví jako svůj majetek, platil údržbu. Nejméně první dva dokumenty tedy vznikly ještě v době, kdy žalovaní neexistovali, a nebyl důvod vytvářet takové důkazy pro případný spor. Žalobce se také ve svých stanovách již v lednu 1991 k nástupnictví po ČSTV přihlásil, takto s ním také bylo nakládáno ze strany České unie sportu, jako dalším nástupci po ČSTV, resp. následně po Českém svazu tělesné výchovy. Ten v roce 2009 ve prospěch žalobce potvrdil přechod vlastnictví k jiným pozemkům a ke stavbě (jiné loděnice), které původně patřily ČSTV, a to právě na základě shora uvedeného usnesení ČSTV z března 1990, to vše ke dni vzniku žalobce (dne 30.1.1991). To potvrdili i svědci slyšení před soudem prvního stupně (K [REDAKCE], P [REDAKCE] i J [REDAKCE]). Žalobce pochopitelně nedisponoval a nedisponuje kolaudačním rozhodnutím (tím se ostatně nezdržovali ani žalovaní, ve svém prohlášení uvedli, že doklady neexistují) a neučinil ani jednostranné prohlášení (jako žalovaní). To však jeho pozici významně nezeslabuje. Žalovaní v tomto směru opět netvrdili nic konkrétního o tom, jaká jiná organizace (než žalobce) by měla být nástupcem zrušeného ČSTV ve vztahu k předmětným loděnicím (nemovitostem) podle uvedeného usnesení ČSTV. Nové tvrzení žalovaného č. 2 u jednání odvolacího soudu, že nástupcem po ČSTV je vlastně ve vztahu k loděnici kanoistiky žalovaný č. 2, je opět smyšlené. Pokud bylo žalobci vyčítáno, že vznikl až 30.1.1991, pak žalovaný č. 2 vznikl až dne 14.10.2002. Žalovaní nástupcem ČSTV jistě být nemohli a nejsou (netvrdili to ostatně ani ve shora uvedeném jednostranném prohlášení a procedurou přechodu majetku z ČSTV také neprošli). Nikdo jiný se k loděnicím podle provedených důkazů také nikdy nehlásil, a to až do doby, než si je shora uvedeným jednostranným prohlášením žalovaní přisvojili.

Lze tedy uzavřít, že nástupnictví žalobce po ČSTV, resp. jeho TJ Sklo Bohemia Poděbrady, bylo prokázáno dostatečně, a to i ve vztahu k oběma předmětným loděnicím. V podrobnostech lze opět odkázat na závěry soudu prvního stupně.

21. Odvolací soud rozhodoval ve věci po 1.1.2014, tedy poté, kdy byl předchozí občanský zákoník (zákon č. 40/1964 Sb. ve znění pozdějších předpisů - dále jen „obč. zák.“) zrušen zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem (dále jen „o.z.“). Podle § 3028 odst. 1 a 2 o.z. se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů. Soud prvního stupně tedy správně postupoval podle tehdejších předpisů, tedy podle obč. zák. ve znění do 31.12.1982, resp. 31.3.1983 (§ 865 odst. 1 obč. zák.) a podle hospodářského zákoníku ve znění do 31.12.1982 (dále jen hosp. zák.).
22. K právnímu posouzení ze strany soudu prvního stupně, pokud jde o postavení socialistických organizací a jejich vlastnictví, lze plně odkázat na úplné odůvodnění ze strany soudu prvního stupně. Totéž platí pro existenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení podle § 80 o.s.ř..
23. Podle ustálené soudní praxe se stavbou v občanskoprávním smyslu rozumí (a rozuměl) statický výsledek stavební činnosti, pokud výsledkem této činnosti je věc v právním smyslu, tedy způsobilý předmět vztahů (nikoliv tedy jen součást jiné věci). Již podle § 119 odst. 2 obč. zák. ve znění do 31.3.1983 zákon rozděloval nemovitosti na pozemky a stavby spojené se zemí pevným základem. Z toho se mimo jiné dovozovalo, že stavby nejsou součástí pozemku (viz pozdější § 120 odst. 2 obč. zák. ve znění od 1.1.1992). Aby stavba vznikla jako věc v právním smyslu, požaduje se její vyvedení do takového stadia, od něhož už všechny další stavební práce směřují k dokončení takto druhově i individuálně určené věci. Tímto minimálním okamžikem je u nadzemních staveb podle ustálené soudní praxe stav, kdy je již jednoznačně a nezaměnitelným způsobem patrné alespoň dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží. Ke vzniku stavby v právním smyslu není a nebylo nutné ani stavební povolení, ani kolaudace. To vše se promítá jen do roviny případného porušení stavebního práva, nikoli do vlastnických práv občanů a socialistických organizací. Ke vzniku stavby nebyl potřebný ani zápis do katastru nemovitostí (tehdy evidence).
24. V § 124 obč. zák. ve znění do 31.12.1982 bylo stanoveno, že společenskému užívání občanů slouží veřejná zařízení, jako zařízení dopravní, zdravotní, kulturní, sociální, tělovýchovná a rekreační.
25. Z uvedeného vyplývá, že obě loděnice vznikly výstavbou, koncem 70. let minulého století již byly dokončeny a již tehdy se staly vlastnictvím té socialistické organizace, která je pořídila prostřednictvím práce svých členů, jak uvedl již soud prvního stupně, tedy vlastnictvím ČSTV. Socialistická organizace stavby podle provedení dokazování plánovala, zajišťovala, organizovala a platila (byla stavebníkem). Stavby pak byly ve veřejném užívání členů příslušné organizační složky ČSTV, tedy TJ Sklo Bohemia v Poděbradech, která vlastní subjektivitu socialistické organizace neměla, přesněji pak v užívání členů konkrétních oddílů TJ. Rozhodně u staveb pro tělovýchovné účely nešlo o osobní vlastnictví či podílové spoluvlastnictví podle § 125 a násl. obč. zák.. Jednoznačně také nemohlo jít o stavby ničí, i když nebyly nikde samostatně evidovány a nebyly ani povoleny, ani kolaudovány.
26. Pokud jde o nástupnictví žalobce po ČSTV na základě shora uvedeného usnesení, je třeba odkázat na vše shora uvedené a na odůvodnění soudu prvního stupně. K nástupnictví došlo v rámci postsocialistického zrušení ČSTV, nástupnickými organizacemi byly mimo jiné TJ, na které majetek za shora popsanych podmínek přešel dnem registrace (jako na nová samostatná sdružení). Žalobce uvedené podmínky splnil, pouze to ve vztahu k oběma loděnicím nebylo manifestováno odpovídajícím zápisem v katastru (evidenci) nemovitostí, neboť stavby nebyly jako nemovitosti evidovány (obvyklým způsobem). To však neznamená, že na žalobce nepřešly a staly se momentem

zrušení ČSTV věcí ničí. Žalobce se k nástupnictví přihlásil, obě loděnice vedl ve svém účetnictví. Soud prvního stupně odkázal i na správnou judikaturu překlenující období mezi datem 30.6.1990, ke kterému mělo k přechodu nejpozději dojít, a reálným vznikem samostatné TJ (dnem registrace sdružení, zde 30.1.1991). Jiný smysluplný výklad nelze přijmout. Nikdo jiný z potenciálních nástupců ČSTV si ostatně na uvedený majetek ČSTV nárok nečinil a nečiní a žalovaní to ani netvrdili. Pouze se celou situací snažili zamlžit. Ve vztahu k žalovaným lze v tomto směru uvést, že v té době ještě dávno neexistovali, majetek ČSTV na ně rozhodně nemohl přejít a nemohl přejít ani na jejich členy (konkrétní fyzické osoby). V podrobnostech lze opět odkázat na podrobné a přesvědčivé odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.

27. Nelze pominout ani skutečnosti zakládající vlastnické právo žalovaných, byť k úspěchu žaloby je třeba primárně řešit skutečnosti zakládající vlastnické právo žalobce. Je totiž obecně možné, že skutečnosti zakládající vlastnické právo žalovaných jsou právně významnější než skutečnosti svědčící žalobci. Tak tomu ale v daném případě není.
28. Notářský zápis o realizovaném prohlášení podle § 72 odst. 1 písm. h) zákona č. 358/1992 Sb. ve znění do 30.4.2004 (dále jen „notářský řád“) byl možný, osvědčení se provádělo podle § 80 notářského řádu. Notářský zápis je sice veřejnou listinou podle § 2 a 6 notářského řádu a jako takový podle § 134 o.s.ř. potvrzuje, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v něm osvědčeno nebo potvrzeno. V případě zápisu osvědčujícího prohlášení určité osoby tak potvrzuje, že ho vystavil konkrétní notář a dále to, kdy a kdo se k tomuto notáři dostavil a jaké prohlášení před notářem učinil. I to lze ale případně vyvrátit důkazem opaku, tedy důkazem, že u uvedeného notáře byla tato osoba jindy, nebo také vůbec, nebo že prohlásila něco jiného, než je uvedeno v zápisu. Notářský zápis o prohlášení tedy vůbec neosvědčuje, že učiněné prohlášení je pravdivé. Notář pouze úředně zaznamená, co kdo prohlásil a kdy. Neplatí zde ani domněnka pravdivosti. V době, kdy žalovaní učinili shora uvedené prohlášení prostřednictvím svých funkcionářů, už stavby jako věci v právním smyslu dávno existovaly a patřily někomu jinému. Prohlášení o výstavbě bylo úmyslně zavádějící (nepravdivé), neboť vzbuzovalo iluzi aktuální výstavby (po vzniku žalovaných). Nešlo však o originární nabytí vlastnictví novou výstavbou (zhotovením věci stavebníkem). Nemohlo jít ani o vydržení podle § 134 obč. zák., neboť žalovaní nemohli být s přihlédnutím ke všem okolnostem v dobré víře, že jim loděnice patří, ani to netvrdili. Nešlo také o nabytí vlastnictví od jiného (předchozího) vlastníka smlouvou podle § 132 a 133 obč. zák., prohlášení bylo jednostranné. Žalovaným tedy zcela jednoznačně nesvědčí žádný právní titul k nabytí vlastnictví. Skutečnost, že vlastnické právo žalovaných bylo do katastru nemovitostí zapsáno, vlastnické právo z hlediska hmotného práva nezakládá. V zásadě šlo, jak shora uvedeno, o jednostrannou okupaci a přisvojení si cizí nemovitosti, která jen nebyla do té doby evidována v katastru nemovitostí.
29. Odvolací soud proto napadené rozhodnutí jako ve výroku I. věcně správné podle § 219 o.s.ř. potvrdil.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně odvolací soud změnil podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. per analogiam pouze co do celkové výše náhrady nákladů řízení, jinak ho podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný také potvrdil - co do určení, kdo, komu, jak a v jaké lhůtě má náhradu poskytnout, neboť náhradu nákladů řízení jsou žalovaní povinni zaplatit zcela úspěšnému žalobci k rukám právního zástupce v zákonné lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku (§ 151 odst. 1 o.s.ř., § 142 odst. 1 o.s.ř., § 149 odst. 1 o.s.ř. a § 160 odst. 1 o.s.ř.). Při určení výše náhrady nákladů řízení je třeba vyjít z vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif). Tarifní hodnota sporu se odvíjí od § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu, jak uvedl již soud prvního stupně, tedy z částky 50 000 Kč u každé nemovitosti, neboť jde o určení vlastnictví k nemovitým věcem, jejichž hodnota není známa (prokázána). Podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu ale při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí. Nelze tedy u každého ze žalovaných počítat náklady, jako by šlo o samostatný spor, neboť obě žaloby byly z vůle žalobce spojeny

v jediné řízení a žalobce tak činil společné úkony. V tom soud prvního stupně pochybil. Tarifní hodnotou sporu je tak částka 100 000 Kč, přičemž odměna advokáta za jeden úkon právní služby podle § 7 advokátního tarifu činí 5 100 Kč celkem (a nikoli 3 100 Kč u každého ze žalovaných). Odvolací soud dále přepočtl i skladbu provedených úkonů. Náklady žalobce před soudem prvního stupně se podle názoru odvolacího soudu sestávají z odměny advokáta za 6 úkonů právní služby po 5 100 Kč podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika na vyjádření žalovaných a 2x účast na jednání, z toho 1x ve dvojité sazbě, neboť účast u jednoho jednání přesáhla 2 hodiny). Požadovanou odměnu za jiné úkony odvolací soud žalobci nepřiznal. Jde zejména o úkony spojené s doplňováním žaloby a také za poradu s klientem, v podrobnostech lze odkázat na příslušné odůvodnění ze strany soudu prvního stupně, s nímž se odvolací soud ztotožňuje. Odvolací soud ale nepřiznal ani náklady spojené s podáním návrhu žalobce na předběžné opatření a náklady za odvolání, neboť v této dílčí části řízení žalobce neuspěl ani převážně, natož zcela (proti žalovanému č. 2 neuspěl vůbec a proti žalovanému č. 1 jen z poloviny), a takové náklady se nepovažují za účelně vynaložené ve smyslu § 137 o.s.ř. a nenahrazují se. Dále k uvedeným společným úkonům náleží 6 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Dále náleží cestovné na 2 jízdy advokáta k soudu a zpět ve výši celkem 1 339 Kč (cesta v délce 2 x 120 km, při průměrné spotřebě 5,3 litrů/100 km a ceně nafty 29,8 Kč/l a amortizaci 4 Kč/km podle § 13 odst. 5 advokátního tarifu a vyhl. č. 463/2017 Sb.), a náhrada za promeškaný čas za 8 půlhodin po 100 Kč, celkem 800 Kč, podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu, a dále DPH 21% ze všech uvedených částek a soudní poplatek 2 x 5 000 Kč. Celkové náklady řízení před soudem prvního stupně tak činily 51 792 Kč (30 600 Kč + 1 800 Kč + 1 339 Kč + 800 Kč + DPH ve výši 21 % podle § 137 odst. 3 o.s.ř. + 10 000 Kč). Každý ze žalovaných pak platí ve smyslu § 140 odst. 1 o.s.ř., polovinu uvedených nákladů, tedy 25 896 Kč, neboť společné náklady se platí podle míry účasti na věci, jinak rovným dílem. Zde odvolací soud v písemném vyhotovení rozsudku provedl opravu zřejmě početní chyby, které se dopustil při vyhlášení rozsudku, kde omylem opomněl započítat DPH z uvedených režijních paušálů, jinak by náhrada činila u každého ze žalovaných chybně pouze 25 707 Kč. Žádný důvod k odepření náhrady nákladů řízení podle § 150 o.s.ř. odvolací soud neshledal.

31. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. obdobně. Žalobci náleží podle obsahu spisu odměna advokáta za 2 úkony v odvolacím řízení (vyjádření k odvolání a účast u jednání) po 5 100 Kč a za 2 režijní paušály po 300 Kč a DPH z těchto částek, celkem 13 068 Kč. Ostatních nákladů se žalobce výslovně vzdal. Polovinu těchto nákladů řízení ve výši 6 534 Kč je každý ze žalovaných povinen zaplatit k rukám právního zástupce žalobce v zákonné lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku (§ 149 odst. 1 o.s.ř. a § 160 odst. 1 o.s.ř.). Žádný důvod k odepření náhrady nákladů řízení podle § 150 o.s.ř. odvolací soud opět neshledal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Okresního soudu v Nymburce.

Praha 6. června 2019

Mgr. Roman FREMR, v.r.
předseda senátu